

zijn met dat huren . . . wie weet hoe ziek Constant hier aankomt . . . 't Is te hopen dat de vaderlandsche lucht hem spoedig opknapt . . .

Heel veel honger heeft ze niet, daar draagt zeker de warmte schuld aan. Als ze nu den raad van den doctor eens opvolgde, en eens een glas van dien ouden portwijn nam, wat hij haar bij hare laatste ongesteldheid zoo aangeraden heeft, ze heeft de flesch toen naar boven gehaald, maar toen het er op aankwam toch maar niet opengemaakt. Ze zal de meid bellen, dan kan ze die meteen een glaasje gewonen wijn geven, omdat 't Zondag is. Lieve hemel! . . . 't is Zondag . . . en ze heeft voor twee meiden vleesch gegeven, en er is maar één thuis!! . . . Enfin, 't is nu eenmaal gebeurd. Ze laat de meid binnenkomen, haar den ouden portwijn ontkurken, en schenkt haar ook een glaasje in . . . bij vergissing uit dezelfde flesch. Nu zal ze zelve toch óók eens proeven . . . Ja, de docter had gelijk, zoo'n glaasje deed goed.

Ze zal nu toch wat moeten eten ook. Maar terwijl ze hiermee bezig is en eens opziet, valt haar blik toevallig in den spiegel . . . ze had nooit zoo opgemerkt dat ze daar nagenoeg tegenover zat. Als ze zich een weinig terzijde buigt, kan ze haar gezicht zien en de schouders met een gedeelte van het bovenlijf. Die wijn heeft haar een kleur doen krijgen . . . ze is er niet aan gewoon . . . of het die ook is, die haar op eens zulke gekke gedachten ingeeft? . . . Als ze zich nu eens bij haar tijdgenooten, bijvoorbeeld bij de vrouw van den dominee vergeleek, dan vond ze toch heusch dat ze zich nogal goed gehouden had . . . haar figuur heeft zich zelfs heel goed gehouden . . . dat heeft ze te danken aan haar moeder, die zei altijd: hoofd rechtop en borst vooruit . . . zoo! . . . Of de zorgen Constant gebogen zouden hebben? . . . Als hij maar eerst weer rustig in Holland was, dan zou hij er wel weer bovenop komen; hij was zoo'n gezonde sterke jongen . . . 't was alleen het klimaat dat hem kwaad had gedaan. En dan . . . wie wist welk een onplezierig leven hij had gehad? . . . Ze had nooit veel liefs van die vrouw gehoord . . .

Wat was ze nieuwsgierig om die andere kinderen van Constant te zien! . . . Als die op zijn oudste leken, had hij héél knappe kinderen, en ze zouden zeker goed leeren ook, want hun vader was vlug . . . ze moest den brief toch nog eens inzien. Werktuiglijk neemt ze haar bril ter hand, maar ze legt hem weer neer, want eigenlijk kan ze 't best zonder. Ze wilde nog eens zien welken dag Constant sloop ging, en wanneer hij dus zou aankomen. Ze schenkt zich eerst nog een glaasje in . . . maar nu ook niet meer, want ze moet waarlijk voorzichtig zijn met dien wijn. Wacht . . . ze zal de flesch eerst wegzetten. Met deze in de hand loopt ze de tafel om, den spiegel voorbij. Ze is toch eigenlijk weinig grijs . . . als ze bedenkt dat haar broer nog twee jaar jonger is, en die is al zoo grijs als een duif. 't Wordt toch tijd dat ik een nieuwe japon neem, denkt ze na nòg een blik in het wel eenigszins verweerde glas, — dit lijf is al heel ouderwetsch; een mensch behoeft zich toch niet ouder te maken dan hij is . . . Zou Constant me een erg oude vrouw vinden? . . . Maar hij is in dien tijd óók een jaartje ouder geworden . . . Ach, die arme jongen, met al die kinderen en zonder vrouw! . . . Terwijl ze op nieuw in den spiegel